

σαι ἐπὶ τοῦ προσώπου των ἀνεξίτηλα τὰ ἴχνη τῆς διαβάσεώς των, καὶ καθιστῶσιν αὐτοὺς τραχεῖς καὶ ἐπιφόβους.

Ἐκ τῶν ἀνθρώπων τούτων ἦτο καὶ ὁ πορθημεύς, τὸν ὁποῖον ἐπισκέφθη ὁ Ὀλιβιέρους.

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν ὁ κατὰσκοπος τῆς Ἰσαβέλλας ἐκρούθη ὀπισθεν δένδρου τινός, κειμένου ἐπὶ τῆς ὁδοῦ, εἰς τρόπον ὥστε τὰ πάντα νὰ βλέπῃ καὶ ν' ἀκούῃ.

— Τί ζητεῖτε; εἶπε ξηρῶς ὁ πορθημεύς πρὸς τὸν Ὀλιβιέρους, παρατηρῶν αὐτὸν ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν.

— Ἀγαπητέ μου κύριε, ἀπήντησεν ὁ Ὀλιβιέρους, μετὰ δύο ὥρας πρέπει νὰ μεταβῶ δι' ὑποθέσεις μου εἰς τὴν μονὴν τῶν Μαρμουτιέρων. Εἰμπαρὼ κατὰ τὸ μικρὸν τοῦτο διάστημα νὰ δειπνήσω καὶ τι καὶ ν' ἀναπαυθῶ εἰς τὴν οἰκίαν σας;

— Διὰ ν' ἀναπαυθῆτε, ἴσως... ἀλλὰ διὰ νὰ δειπνήσητε, ὄχι.

— Διὰ τί;

— Διότι δὲν ἔχω τίποτε.

— Καλὰ, δὲν εἶνε δύσκολον. Δὲν ἔχεις ψωμί καὶ αὐγά; Σῆς τὰ πληρόνω.

Καί, ταῦτα εἰπὼν, ἐξήγαγεν ἐκ τοῦ θυλακίου του ἀργυρὰ τινὰ νομίσματα, ἅτινα ἔθηκεν εἰς τὴν χεῖρα τοῦ πορθημεύς, οὗτινος τὸ βλέμμα πάραυτα ἐσπινθηροβόλησεν ἐξ ἀγρίας πλεονεξίας.

— Ἐπὶ τοῦ παρόντος ἔχομεν τὸ δεῖπνον! εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὁ Ὀλιβιέρους.

— Τότε, εἶπεν ὁ γέρον ἡττον ξηρῶς, εἰμπαρὼ νὰ οἰκονομηθῇ τὸ πρᾶγμα.

— Ἐμπρὸς λοιπόν!

— Ἀλλ' ὁ ἵππος σας.

— ὦ! μὴ σᾶς μέλει... ἀφετέ τον ἔξω... τρώγει τὰ χόρτα τοῦ δρόμου.

— Τότε εἰσέλθετε... θὰ σας παραχωρήσω τὸ δωμάτιόν μου... ἐκεῖ... ἐπάνω ἀπ' αὐτὴν τὴν αἵθουσαν... θ' ἀναπαυθῆτε ὅπως θέλετε.

Ὁ Ὀλιβιέρους ἠκολούθησε τὸν γέροντα καί, ἀναβάντες ἀμφότεροι τὴν κλίμακα, εἰσῆλθον εἰς τινὰ ρυπαρὸν καὶ ἐλεεινὸν ἀχυρῶνα, τὸν ὁποῖον ὁ πορθημεύς ὠνόμαζε δωμάτιον.

Ἐπεται συνέχεια.

Σ. Τ.

ΧΗΡΑ ΚΑΙ ΠΑΡΘΕΝΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΑΓΓΛΟ-ΚΑΝΑΔΙΚΗ

ΥΠΟ ΑΙΜΙΛΙΟΥ ΣΕΒΑΛΙΕ.

Συνέχεια ἰδε προηγούμενον φύλλον.

Η'

Μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ Λουδοβίκου καὶ τοῦ ταγματάρχου, ἡ Ἀντωνέττα ἐνεχείρισε τῇ ἐξαδέλφῃ τῆς τὴν ἐπιστολὴν τοῦ πατρός της, ἣν αὕτη ἀναγνοῦσα μεγάλως ἐθρομβήθη. Οὐχ ἡττον ἐσπευσε νὰ παρηγορήσῃ τὴν ἐξαδέλφην της, ἥτις τοσοῦτ' εἶχε ταραχθῇ, ὥστε τὴν ἐπομένην ἠναγκάσθη νὰ μείνῃ κλινήρης. Ὁ ταγματάρχης Στενφάιλντ ἠρώτησε τὴν κυρίαν Δ' Ὠλνέ περὶ τοῦ αἰτίου τῆς ἀσθενείας ταύτης, καὶ ἔμαθε παρ' αὐτῆς τὰ πάντα, τοῦτέστι τὸ περιεχόμενον τῆς ἐπιστολῆς τοῦ πατρός της Ἀντωνέττης,

καὶ συνάμα ὅτι ὁ κύριος Μιρεκούρτ ἔτρεφεν αἰώνιον μῖσος κατὰ τῶν ξένων καὶ ὅτι ἐπ' οὐδεμιᾷ προφάσει θὰ συγκατετίθετο εἰς τὴν μετὰ τῆς Ἀντωνέττης ἔνωσιν αὐτοῦ.

Ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης ὁ ταγματάρχης ἐδιπλασίασε τὰς ἐπισκέψεις του καὶ πάντοτε συνδιελέγετο κρυφίως μετὰ τῆς κυρίας Δ' Ὠλνέ. Ἡμέραν δέ τινα, μετὰ μακρὰν συνδιάλεξιν, ἡ κυρία Δ' Ὠλνέ ἐνευσεν αὐτῷ καταφατικῶς.

— Εὐχαριστῶ, κυρίακίς εὐχαριστῶ, ἀληθῆς καὶ γενναία φίλη μου, ἀνέκραξε ζωηρῶς ὁ ταγματάρχης, θὰ σώσετε ἐμὲ καὶ τὴν Ἀντωνέττην.

— Ἀλλὰ δὲν εἶμαι καὶ βεβαία! θὰ πράξω, ὅτι δύναμαι ὑπὲρ ὑμῶν, ἀλλὰ τὸ πᾶν ἐξαρτᾶται ἐκ τῆς ἐξαδέλφης μου. Ἐλθετε αὐρίον καὶ θὰ σας δώσω καιρὸν ὅπως σεῖς ὁ ἴδιος ἀπευθύνετε πρὸς αὐτὴν τὴν πρότασίν σας.

Ἡ κυρία Δ' Ὠλνέ ἐτήρησε τὸν λόγον της· ὅτε δὲ τὴν ἐπιοῦσαν ἦλθεν ὁ ταγματάρχης, προσεποιήθη ὅτι θὰ γράψῃ ἐπιστολὴν τινὰ καὶ ἐξῆλθε τῆς αἵθουσας, ἀφῆσασα μόνους τὸν ταγματάρχην καὶ τὴν Ἀντωνέττην. Μετ' ὀλίγον, ὅτε ὁ ταγματάρχης ἀνεχώρησεν, ἡ Ἀντωνέττα εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιόν της μὲ πρὸς-ῶπον ὠχρὸν καὶ συνωφρωμένον. Ἡ κυρία Δ' Ὠλνέ ἔτρεξε πάραυτα πρὸς αὐτήν.

— Τί ἔχεις, Ἀντωνέττα; Μήπως εἶσαι ἀσθενής; ἠρώτησεν αὐτὴν θωπευτικῶς.

— Ἀσθενής καὶ δυστυχής, ἀπήντησεν ἡ νέα εἰς ἄκρον τεταραγμένη. Δύναμαι νὰ ἐμπιστευθῶ εἰς σέ, ἀγαπητή μου;

Καὶ προσήλωσε βλέμμα ἐταστικὸν ἐπὶ τοῦ προσώπου τῆς ἐξαδέλφης της, ἥτις ἀμέσως προσεποιήθη μεγίστην ἀταραξίαν. Τοῦτο δὲ ἠνάγκασεν αὐτὴν νὰ ὁμολογήσῃ πρὸς τὴν ἐξαδέλφην της ὅτι ὁ ταγματάρχης Στενφάιλντ, ὑποπευθεὶς τὰς ιδέας τοῦ πατρός της, ὡς ἐκ τῶν ὁποίων θὰ καθίστατο ἀνέφικτος ὁ γάμος των, τῇ ἐπρότεινε νὰ συζευχῶσι κρυφίως.

— Καὶ τί τ' ἀπήντησες, ἀγαπητή μου;

— Ἡρνήθην ὀριστικῶς, ἀπήντησεν ἡ Ἀντωνέττα.

— Ἀνοήσια, διὰ τὴν ὁποίαν μεγάλως θὰ μετανοήσης. Ὁ πατήρ σου, ὅταν μάθῃ τὸν γάμον σου, ἔσο βεβαία ὅτι θὰ σε συγχωρήσῃ, ἐνῶ τώρα δὲν εἶνε δυνατόν ἢ νῦντιστὴ εἰς τοιαύτην ἔνωσιν καὶ σὺ δὲν θὰ ἔχῃς τὸ θάρρος νὰ παρακούσης.

— Ὅπως δὴ ποτε πρέπει νὰ ὑποταχθῶ εἰς τὴν θέλησιν τοῦ πατρός μου, ἀπήντησεν εὐσταθῶς ἡ Ἀντωνέττα. Δὲν δύναμαι, δὲν πρέπει νὰ τον ἀπατήσω.

— Πῶς! νὰ ἐγκαταλείψῃς ἐκείνον, ὅς-τις σὲ ἀγαπᾷ, χάριν τῆς ἰδιοτροπίας τοῦ πατρός σου! νὰ θυσιάσῃς διὰ βίου τὴν εὐτυχίαν σου, χάριν μιᾶς παραλόγου προλήψεως!

— Τὸ πρὸς τοὺς γονεῖς καθήκον καὶ ἡ ἀφοσίωσις δὲν εἶνε οὔτε ἰδιοτροπία, οὔτε προλήψις, ἐπανελάβε μετ' ἀγανακτήσεως ἡ Ἀντωνέττα. Ὁ πατήρ μου ὑπῆρξε πάντοτε εἰς ἐμὲ ἀγαθὸς καὶ φιλόστοργος, κ' ἐγὼ ν' ἀπατήσω αὐτὸν διὰ τοιούτου κακοήθους τρόπου!

— Ἐχεις δίκαιον ἴσως, ἐξαδέλφη μου, ἀπήντησεν εἰρωνικῶς ἡ κυρία Δ' Ὠλνέ, καὶ ἀρχίζω νὰ πιστεύω ὅτι πρέπει νὰ ὑπακούῃς τὸν πατέρα σου κατὰ πάντα. Ὁ Λουδοβίκος θὰ γίνῃ ἐξαίρετος σύζυγος, ὀλίγον μὲν ὀχληρὸς, ἀλλὰ τί πειράζει; Ἀλλως τε, ἂν ἡμέραν τινὰ ἡ συζυγικὴ εὐτυχία σου καταστῇ μονότονος καὶ ἀναμνησθῇ τῆς εὐτυχίας, τὴν ὁποίαν ἀφῆκες νὰ διαφύγῃ τῶν χειρῶν σου, ἡ ιδέα ὅτι ἔμεινες πιστὴ εἰς τὸ καθήκον σου θ' ἀνακουφίσῃ τὴν συνειδήσιν σου καὶ θ' ἀνταμείψῃ τὴν φιλαυτίαν σου.

— Παῦσον, Λουκίλλη, τοὺς σαρκασμούς σου! Τὸ ν' ἀρνηθῶ ἔνα γάμον μυστικὸν μετὰ τοῦ ταγματάρχου καὶ νὰ νυμφευθῶ τὸν Λουδοβίκον εἶνε δύο πράγματα πολὺ διαφορετικά.

— ὦ! τώρα θὰ ἐννόησας εὐκόλως ὅτι εἶνε ὁμοειδῆ καὶ συνώνυμα, ἀγαπητή μου ἐξαδέλφη. Ὁ θεός μου εἶνε ἀνθρωπος πολὺ ἐπίμονος, ὥστε ἐννοεῖς ὅτι δὲν θὰ δυνηθῇς ν' ἀντιστῇς εἰς τὴν θέλησίν του, νὰ νυμφευθῇς τὸν Λουδοβίκον. Ἀλλὰ σὺ, ἀγαπητή μου, ἔχεις πυρετόν. Ὑπάγε νὰ κοιμηθῇς· ἔχεις ἀνάγκην ἡσυχίας.

Ἡ Ἀντωνέττα ὑπήκουσεν.

Ἐπὶ δύο δὲ ὁλοκλήρους ἡμέρας ἀπέφυγεν ἐπιμελῶς νὰ προσφέρῃ τὸ ὄνομα τοῦ Στενφάιλντ καὶ διέκοψε πᾶσαν συζήτησιν ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου μετὰ τῆς κυρίας Δ' Ὠλνέ, ἥτις ἤρξατο πλέον ν' ἀπελπίζηται περὶ τῆς ἐπιτυχίας τῶν σχεδίων της, ὅτε ἀπρόοπτόν τι γεγονός ἀνεπτέρωσε τὰς ἐλπίδας αὐτῆς. Ἐπιστολὴ τις τοῦ κυρίου Δὲ Μιρεκούρτ, γεγραμμένη μετὰ ὕψους αὐστηροῦ καὶ δριμύος, ἐπληροφόρει τὴν Ἀντωνέττην ὅτι κυρία τις ἐκ Μοντρεάλης ἐποίησατο γνωστὰς εἰς τὸν πατέρα της τὰς μετὰ τοῦ Ἀγγλου ἀξιωματικοῦ σχέσεις της καὶ ὅτι μετὰ ὀκτῶ ἡμέρας θὰ ἤρχετο αὐτὸς ὁ ἴδιος εἰς Μοντρεάλην, ὅπως πληροφορηθῇ ἐκ τοῦ σύνεργου περὶ τῆς ἀληθείας τῶν διαδόσεων τούτων.

Θ'

Ἐν τούτοις, μετὰ τὴν ἐντελῆ ἀνάρρωσιν τῆς Ἀντωνέττης, ἡ συνοδία ἐπέστρεψεν εἰς Μοντρεάλην.

Τὴν ἐπομένην ἡμέραν ἀμέσως ὁ κύριος Στενφάιλντ ἐπεσκέφθη τὴν Ἀντωνέττην, ἣν, εὐτυχῶς, εὔρε μόνην.

— Ἦλθον, ἀγαπητή μου, εἶπεν αὐτῇ, ὅπως σοὶ ζητήσω συγγνώμην διὰ τὴν ταραχήν, τὴν ὁποίαν σοὶ ἐπροξένησα κατὰ τὴν τελευταίαν συνδιάλεξίν μας. Οὐχ ἡττον, ἐπειδὴ ἔμαθον ὅτι ἐντὸς ὀλίγου ἔρχεται ὁ κύριος Μιρεκούρτ, καλὸν ἐνόμισα ὅπως ἐπαναλάβω τὴν πρότασίν μου, ἣν τοσοῦτον ἐπιμόνως προχθές ἀπέκρουσες.

— Ἀλλὰ δὲν μοι ἐδόθη καιρὸς νὰ σκερθῶ ὠριμώτερον, ἀπήντησεν ἡ Ἀντωνέττα διὰ τρεμούσης φωνῆς.

— Παρῆλθον ἔκτοτε τόσαι ἡμέραι καὶ πιστεύω θὰ ἐσκέφθῃς ὅτι πρόκειται περὶ τῆς εὐτυχίας σου. Ἀλλως τε, ἂν καὶ σήμερον ἀρνηθῇς, ἀναγκάζομαι νὰ πιστεύσω, ὅτι οὐδέποτε μὲ ἠγάπησας.

“Εκαστος έννοει τήν συγκίνησιν τῆς Ἀντωνέττης, καί, χωρίς νά προφέρῃ λέξιν, ένηγκαλίσθη τόν Στενφάιλδ καί άνελύθη εἰς χεῖμαρρον δακρύων.

— Λοιπόν ἀπόψε, ἀγαπητή μου, ἐξηκολούθησεν ὁ ταγματάρχης, παράφορος ἐκ τῆς χαρᾶς, καί ἀσπαζόμενος τὸ μέτωπον τῆς ἐρωμένης του.

Τὰ δάκρυα ἔρρεον κρουνηδὸν ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν τῆς Ἀντωνέττης, μὴ δυναμένης νὰ κερῶσῃ τὰ δάκρυα.

— Ἡ ἀξιόλογος κυρία Δ’Ὠλνέ, ἐξηκολούθησεν ὁ ταγματάρχης, θὰ φανῇ εἰς ἡμᾶς, ὡς πάντοτε, ὠφέλιμος εἰς τὴν περιστάσιν ταύτην· οὕτω δὲ ένταῦθα, ἐν τῇ αἰθούσῃ τῆς, ὁ ἱερεὺς τοῦ συντάγματος· μας θὰ εὐλογῇ τοὺς γάμους μας, οἵτινες θὰ τηρηθῶσι μυστικοί, καί οἱ ὅποιοι θὰ μοι δώσωσι τὸ δικαίωμα νὰ σε ὀνομάσω σύζυγόν μου.

— Ὁ ἱερεὺς τοῦ συντάγματος σὰς! ἐπανελάθεν ἡ Ἀντωνέττα τετραγαμένη.

— Ναί, διότι οὐδεὶς καθολικὸς ἱερεὺς θὰ τολμήσῃ νὰ μας ένώσῃ κρυφίως. Ἄλλως τε ὁ πατήρ σου περιμένεται ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν καί δὲν πρέπει ν’ ἀναβάλωμεν. Ὅταν δὲ μάθῃ τὴν ένωσίν μας, τότε δυνάμεθα νὰ τελώσωμεν ἐκ νέου τοὺς γάμους μας διὰ καθολικοῦ ἱερέως.

Ἡ Ἀντωνέττα ἐτήρει ἄκραν σιγὴν· ἀλλ’ ἡ ἐπὶ τοῦ προσώπου τῆς ἐξωγραφημένη συγκίνησις προφανῶς ἐδήλου τὴν ἐν τῇ καρδίᾳ τῆς ἐκραγεῖσαν καταιγίδα.

I

Τὴν αὐτὴν ἐκείνην ἐσπέραν ὁ ταγματάρχης Στενφάιλδ εἰσῆρχετο ἐν τῇ οἰκίᾳ τῆς κυρίας Δ’Ὠλνέ, ἀκολουθούμενος ὑπὸ τοῦ ἱερέως τοῦ συντάγματος.

Καθίσας πλησίον τῆς Ἀντωνέττης ἔρριψε βλέμμα ἐταστικὸν ἐπ’ αὐτῆς καί ἠπώρησεν ἐπὶ τῇ ἀλλοιώσει τοῦ προσώπου τῆς. Οὕτε ἡ θερμὴ τῆς αἰθούσης ἀτμόσφαιρα, οὔτε ἡ παρουσία τοῦ μνηστήρος τῆς ἰσχυσαν ὅπως ἀποδώσωσι τὴν χροιάν τοῦ προσώπου τῆς καί τὴν ζωηρότητα τῶν ὀφθαλμῶν τῆς.

Ἡ κυρία Δ’Ὠλνέ, παρατηρήσασα τοῦτο, ἠθέλησε νὰ ἐπισπεύσῃ τὴν τέλεσιν τοῦ μυστηρίου.

— Ἀγαπητή μου Ἀντωνέττα, εἶπε μειδιδῶσα, φρονῶ ὅτι εἶνε πλέον καιρὸς...

— Εἶμαι εἰς τὰς διαταγὰς σὰς, ἀπήντησε λακωνικῶς ἡ δεσποινὶς Δὲ Μιρεκούρτ.

Πάραυτα δὲ ἡ κυρία Δ’Ὠλνέ διηυθύνθη πρὸς τὴν θύραν καί, ἀφοῦ ἐκλείδωσεν αὐτὴν ἀσφαλῶς, ἔθεσεν ἐν τῷ μέσῳ τῆς αἰθούσης μικράν τινα τράπεζαν, ἐφ’ ἧς ἐμελλε νὰ τελεσθῇ τὸ μυστήριον τοῦ γάμου.

Μετὰ τινα λεπτὰ ἀντήχησαν εἰς τὰ ὦτά των οἱ ἐπίσημοι αὐταὶ λέξεις: Καὶ οὗτος ὁ Θεὸς συνέλεξε, ἄνθρωπος μὴ χωριζέτω. Ἡ Ἀντωνέττα Δὲ Μιρεκούρτ καί ὁ Ἀνδρέας Στενφάιλδ ἦσαν πλέον συνεζευγμένοι.

Ὁ ἱερεὺς τοῦ συντάγματος, ἀφοῦ ἠύχθη εἰς τοὺς νεονύμφους βίον εὐδαίμονα, ἠγέρθη ὅπως ἀναχωρήσῃ.

— Ὑποσχέθητέ μου, τῷ εἶπεν ἡ Ἀντωνέττα χαμηλοφώνως, καθ’ ἣν στιγμήν ἐχαιρέτιζεν αὐτήν, ὅτι οὐδεὶς ποτε θὰ μάθῃ τὸν γάμον αὐτόν.

— Τὸ ὑποσχέθη ἡδη εἰς τὸν κύριον ταγματάρχην, ἀπήντησε σοβαρῶς ὁ ἱερεὺς, καί σὰς δίδω ἐκ νέου τὸν λόγον μου.

— Σὰς εὐχαριστῶ, ἀπήντησεν ἡ Ἀντωνέττα ὑψοῦσα τὴν φωνὴν τῆς, καί ἐστὲ μάρτυς ὅτι, ἐπὶ παρουσίᾳ ὑμῶν, εἶπον εἰς τὸν ταγματάρχην Στενφάιλδ ὅτι δὲν δύναται νὰ με θεωρῇ εἰ μὴ ἀπλὴν φίλην μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης, καθ’ ἣν ὁ γάμος μας θέλει ἐπισήμως ἀναγνωρισθῇ καί εὐλογηθῇ ὑπὸ καθολικοῦ ἱερέως.

Ὁ ἱερεὺς, ὑποκλινάς μειδιδῶν, ἀνεχώρησεν.

Τοῦτου δὲ ἀναχωρήσαντος, ἐδείπνησαν καί μετὰ μίαν ὥραν ἀνεχώρησε καί ὁ ταγματάρχης.

— Ἐλθε νὰ κοιμηθῇς, ἀγαπητή μου ἐξαδέλφη, εἶπεν ἡ κυρία Δ’Ὠλνέ, μείνασαι μόναι.

Ἡ Ἀντωνέττα ὑπήκουσε, χωρίς νὰ προφέρῃ λέξιν. Ὅτε δὲ εἰσῆλθεν ἐν τῷ δωματίῳ τῆς, ἐξεδύθη τῆς ἐσθῆτός τῆς καί, ἀφοῦ ἔλυσεν τοὺς βοστρύχους τῆς μακρᾶς καί ὠραίας κόμης τῆς, ἐγονυπέτησεν, ἵνα προσευχηθῇ, πρὸ τῆς εἰκόνης τοῦ Ἐσταυρωμένου, ἀλλὰ πάραυτα ἠγέρθη φρικιδῶσα.

— ὦ! Λουκίλλη, Λουκίλλη, δὲν δύναμαι, δὲν τολμῶ νὰ προσευχηθῶ ἀπόψε, εἶπεν.

— Διατί, ἀγαπητή μου Ἀντωνέττα; ἀπεναντίας ἡ προσευχὴ θὰ σε ὠφελήσῃ. Δὲν πρέπει νὰ λυπησῇς πλέον δι’ ὅ,τι συνέβη· βλέπω ὅτι εἶσαι ἀσθενής, διότι ἡ χεὶρ σου πυρέσσει καί πρέπει ν’ ἀναπαυθῇς.

Ἡ Ἀντωνέττα ἠκολούθησε τὴν συμβουλὴν τῆς ἐξαδέλφης τῆς, ἀλλὰ καθ’ ὅλην σχεδὸν τὴν νύκτα δὲν ἐδυνήθη νὰ κοιμηθῇ. Ἡ κυρία Δ’Ὠλνέ δὲν ἀπεμακρύνθη τῆς κλίνης τῆς οὐδ’ ἐπὶ στιγμήν καί ἔβλεπε περιλύπως τὴν ἀγωνίαν τῆς ἐξαδέλφης τῆς, ἥτις ὅτε μὲν ἦνοιγε μετὰ τρόμου τοὺς ὀφθαλμούς, ὅτε δὲ πάλιν ἐκλείεν αὐτούς, παραλογιζομένη καί ἀγωνιδῶσα, ὅπως ὁ ἀσθενής εἰς τὴν ἐσχάτην τοῦ θανάτου τοῦ ὥραν. Ἐπὶ τέλους, μόλις ὑπέφωσκεν ἡ ἡώς, ἡ Ἀντωνέττα ἀπεκοιμήθη βαθέως.

Ἡ κυρία Δ’Ὠλνέ ἀφῆκε τότε αὐτὴν ἀνήσυχος καί εἰς ἄκραν τετραγαμένη.

Θ

Τὴν ἐπαύριον, ὅτε ἡ Ἀντωνέττα ἐξύπνησεν, ἠσθάνετο σφοδρὰν κεφαλαλγίαν, ἐνεκα τῆς ὁποίας ἔμεινε κεκλεισμένη ἐν τῷ δωματίῳ τῆς μέχρι τῆς μεσημβρίας, ὁπότε ἠναγκάσθη νὰ ἐξέλθῃ, ὅπως συμμετάσχῃ τοῦ γεύματος.

Καθ’ ἣν δὲ στιγμήν ἠτοιμάζοντο νὰ ἐγερωθῶσι τῆς τραπέζης ἤκουσαν κρότον ἀμαξῆς, πρὸ τῆς θύρας τῆς οἰκίας.

— Ὁ πατήρ μου! ἀνέκραξεν ἡ Ἀντωνέττα, κάτωχρος γενομένη.

— Ναί, αὐτὸς εἶνε! ἀπήντησεν ἡ ἐξα-

δέλφη τῆς, ἥτις ἔτρεξε καί παρετήρησεν ἐκ τοῦ παρὰθύρου. Τίς ἠλπίζεν ὅτι θὰ ἤρχετο μὲ τόσον ψῦχος; Τώρα, ἀγαπητή μου, ἄς παύσωσι πλέον τὰ δάκρυα. Ἀν κατὰ δυστυχίαν, ὁ πατήρ σου εἶνε κακῶς προδιτεθειμένος, μὴ διακινδυνεύσῃς τὸ πᾶν, ὁμολογοῦσα αὐτῷ τὴν ἀλήθειαν.

Ἐνῶ δ’ ἔλεγε ταῦτα, εἰσῆλθεν ὁ κύριος Δὲ Μιρεκούρτ, εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ ὁποίου ἐρρίφθη πάραυτα ἡ θυγάτηρ του, ὅπως ἀποφύγῃ ν’ ἀντικρύσῃ τὸ αὐστηρὸν αὐτοῦ βλέμμα.

— Ἀ! λοιπόν ὅ,τι ἐφοβούμην, συνέβη, ἀγαπητή μου Ἀντωνέττα. Ἡ παιδρὰ ζωὴ, τὴν ὁποίαν διάγεις ένταῦθα, δὲν ἀρμόζει εἰς σέ, ἡ ὁποία εἶσαι ἄλλως συνειθισμένη. Φαίνεται πᾶσχουσα καί αἱ χεῖρές σου καίουσιν.

— Δὲν ἐκοιμήθη ἀρκούντως τὴν παρελθούσαν νύκτα, ἀγαπητή μου θεῖτε, εἶπεν ἡ κυρία Δ’Ὠλνέ, ἥτις ἴστατο πλησίον αὐτοῦ στηρίζουσα ἐλαφρῶς τὴν χεῖρά τῆς ἐπὶ τῶν ὤμων του, καί φαίνεται ὅτι τὰ νεῦρά τῆς ἠρεθίσθησαν.

— Ἀλλ’ ἡ Ἀντωνέττα, ὠραία μου ἀνεψιά, οὐδέποτε ἦτο νευρική.

— Τότε, θεῖέ μου, ἦτο μικρὰ εἰς ἐτι· ἡδη ἐμεγάλωσεν, ἔγεινε τελεία γυνή.

— Ἀλλὰ δὲν εἶνε αὐτὸ μόνον, Λουκίλλη. Παρατηρῶ εἰς αὐτὴν μεγάλην μεταβολήν, τὴν ὁποίαν ἀδυνατῶ νὰ ἐξηγήσω. Ἴσως, διότι ἔγεινεν ὠραιότερα ἢ μάλλον κομψότερα, ὅπως καί σύ, ὠραία μου ἀνεψιά. Ἐν τούτοις, ἄς ἀφήσωμεν αὐτὰ καί ἄς ἔλθωμεν εἰς ἄλλο σπουδαιότερον ζήτημα. Διὰ τίνα λόγον, Ἀντωνέττα, ἠρνήθης τὴν χεῖρά σου εἰς τὸν Λουδοβίκον Βωζαίν, τὸν ὅποιον ἐξέλεξα διὰ σύζυγόν σου, καί εἰς τὸν ὅποιον ἐγὼ ὑποσχέθη τὴν χεῖρά σου;

— Διότι, πάτερ μου, δὲν τὸν ἀγαπῶ...

— ὦ! Λουκίλλη, Λουκίλλη, ἰδοὺ τ’ ἀποτελέσματα τῆς διδασκαλίας σου! ἐφώνησεν ὀργίλως ὁ κύριος Δὲ Μιρεκούρτ, ἀποταθείς πρὸς τὴν κυρίαν Δ’Ὠλνέ. Ἀκριβῶς ὅ,τι προέλεγεν ἡ κυρία Γεράρδου ὅτε προσεκάλες πλησίον σου τὴν Ἀντωνέτταν.

— Ἀλλά, θεῖέ μου, οὐδεὶς πατήρ, ὅσῳ αὐστηρὸς καί ἂν ἦνε, δύναται νὰ βιάσῃ τὴν θυγατέρα του νὰ νυμφευθῇ ἄνδρα, τὸν ὅποιον δὲν ἀγαπᾷ.

— Ναί, διότι καί σύ, φαίνεται, ἠγάπας τὸ κύριον Δ’Ὠλνέ, ὅτε τὸν ἐνυμφεύθης. Καί ἐν τούτοις, ἰδοὺ ὅτι εἶσαι εὐτυχής! Ἀλλ’ ἄς ἀφήσωμεν πλέον τὰς ἀνοησίας! Ἐγὼ, ὅστις ἐπιμένω, ἔχω τὸν λόγον μου. Αὕτη πρὸ πολλοῦ γνωρίζει τὸν Λουδοβίκον, ὡς ἐπίσης γνωρίζει ὅτι εἶνε ἐξαίρετος νέος· χάριν δὲ τῶν φαντασιοπληξιῶν τῆς δὲν θ’ ἀφῆσω νὰ διαφύγῃ τῶν χειρῶν μου τοιοῦτος ἐπίζηλος γαμβρός. Λοιπόν, Ἀντωνέττα, ἐτοιμάσθητι νὰ ἔλθῃς μετ’ ἐμοῦ, διότι σὲ εἰδοποιῶ ὅτι μετὰ ἑνα μῆνα θὰ ἦσαι ἡ σύζυγος τοῦ Λουδοβίκου Βωζαίν.

— Ἀλλά, πάτερ μου, ὑπέλαβεν ἡ Ἀντωνέττα τοὺς ὀφθαλμούς ἔχουσα πλήρεις δακρύων καί πεσιπτύσσουσα τὸν τρά-

χληον τοῦ πατρός της, ἐπιτρέψόν μοι νὰ σ' εἶπω ὅτι δὲν δύναμαι νὰ νυμφευθῶ τὸν Λουδοβίκον. Εἶμαι ἐτοίμη νὰ ὑπακούσω εἰς πάσας σου τὰς θελήσεις, πλὴν αὐτῆς καὶ μόνης. Αὐριον θὰ ἐπανέλθω μετὰ σοῦ εἰς τὴν ἐξοχὴν μας, ὅπου θὰ ζήσω ἐν ἡσυχίᾳ καὶ γαλήνῃ, ὡς ἀληθὴς ἐρημίτις.

— Ἀρκεῖ! διέκοψεν αὐτὴν ἀποτόμως ὁ κύριος δὲ Μιρεκούρτ, ἀπωθὼν αὐτὴν βιαίως, ἡ ὑπομονὴ μου ἔχει καὶ τὰ ὅριά της.

Ἐπῆλθε στιγμὴ σιωπῆς, καθ' ἣν ἡ δυστυχὴς νέα ἐζήτει διὰ τοῦ βλέμματος βοήθειαν παρὰ τῆς κυρίας Δ'Ωλνέ.

— Λοιπόν, εἰμεθα σύμφωνοι, εἶπε μειδιῶν ὁ κύριος Δὲ Μιρεκούρτ, ἐκλαδῶν τὴν σιωπὴν τῆς θυγατρὸς του ὡς σημεῖον συγκαταθέσεως.

— Τὸυναντίον! ὑπέλαβε μειδιῶσα ἡ κυρία Δ'Ωλνέ, θωπεύουσα τὴν χεῖρα τοῦ θεοῦ της. Ὑπάρχει εἰς τὴν ἔνωσιν ταύτην ἀνυπερβλήτον ἐμπόδιον.

— Ἀνυπερβλήτον ἐμπόδιον! ἀνέκραξεν ὁ κύριος Δὲ Μιρεκούρτ, πηδήσας αἰφνης, ὡς ἀνεῖ ἐκάθητο ἐπὶ ἀνημμένων ἀνθρώπων καὶ ρίπτων ἐναλλὰξ βλέμμα ἄγριον καὶ ολογερὸν ἐπὶ τῶν δύο γυναικῶν, ἀνυπερβλήτον ἐμπόδιον! Τί θέλεις νὰ εἴπῃς; τί ἐννοεῖς μ' αὐτό, Λουκίλλη; Μήπως ἀστεῖζεσαι, ἡ μήπως ὑρίσταιται ἔρως τις μεταξὺ τῆς Ἀντωνέττης καὶ τινος τῶν ξένων ἐκείνων ἀξιωματικῶν, οἵτινες συχνάζουσιν εἰς τὴν οἰκίαν σου; Διότι ἤκουσα κάτι τι διαδιδόμενον μετ' ἐπιτάσεως περὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου.

— Ὡ! θεῖέ μου, θεῖέ μου, ὑπέλαβεν ἱκετευτικῶς ἡ κυρία Δ'Ωλνέ.

— Διατί ὅλ' αὐτά, Λουκίλλη; Οὔτε ἱκεταί, οὔτε παρκαλήσεις, οὔτε θωπεταὶ δύνανται νὰ μεταβάλλωσι τὴν γνώμην μου. Ἐγὼ δὲ πεποίθησιν ὅτι ἡ θυγάτηρ μου δὲν ἐλησμόνησε τὸ μῖσος, τὸ ὅποιον τρέφω πρὸς τοὺς ξένους αὐτούς, οἵτινες πάντοτε ὑπῆρξαν οἱ ἐχθροὶ τῆς πατρίδος μας.

— Ἀλλ' ἂν συνήντα τινὰ ἐξ αὐτῶν, ἔχοντα ὅλα τὰ γενναῖα ἐκεῖνα προτερήματα, ἅτινα δύνανται νὰ καταστήσωσιν αὐτὴν εὐτυχῇ;

— Τότε, κυρία Δ'Ωλνέ, ὑπέλαβεν ἄγριως ὁ κύριος Δὲ Μιρεκούρτ, κτυπήσας διὰ τὴν χεῖρός του τὴν τράπεζαν, πρέπει νὰ προσπαθῇ νὰ τον λησμονήσῃ, διότι οὐδέποτε θὰ συγκατατεθῶ εἰς τοιαύτην δυσοίανον ἔνωσιν.

Τὰ πράγματα περιῆλθον εἰς τοιοῦτον σημεῖον, ὥστε ἔπρεπε νὰ τῷ ὁμολογήσῃ τὰ πάντα.

Τοιαύτη ἦτο ἡ γνώμη τῆς κυρίας Δ'Ωλνέ, ἀλλ' αἰφνης ὡπισθοχώρησεν ἔντρομος ἀπέναντι τῆς παρὰ ὀφθαλμοῦ ὀργῆς τοῦ κυρίου Δὲ Μιρεκούρτ.

— Ἀκουσον Ἀντωνέττα, καθὼς καὶ σύ, κυρία Δ'Ωλνέ. Θέλω νὰ ἡμαί σαφὴς καὶ εἰλικρινής. Ἀπαγορεύω αὐστηρῶς εἰς τὴν κόρην μου νὰ ὁμιλῇ ἀπὸ τῆς στιγμῆς ταύτης μετ' ἀνθρώπων, τοὺς ὁποίους ἐγὼ μισῶ καὶ ἀπεχθάνομαι. Καὶ ἂν ἡ καρδιά σου, Ἀντωνέττα, ἔχει ὑποχρῶσίν τινα, ὀφείλεις πάραυτα νὰ τὴν διαλύσῃς,

διότι ἄλλως, ἔχω ἀπόφασιν σταθερὰν νὰ σε ἀποκληρώσω.

— Ὡ πατέρ μου, πάτερ μου! ἐπιθύρουν ἡ Ἀντωνέττα, ἐνοῦσα τὰς τρεμοῦσας αὐτῆς χεῖρας, διὰ τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ, ἀπόσυρον τοὺς λόγους σου, διότι με τρομάζουν!

Εἰς τὴν ἐπὶ κλῆσιν ταύτην τῆς Ἀντωνέττης, ἡ καρδιά τοῦ κυρίου Δὲ Μιρεκούρτ οὐδόλως συνεκινήθη· ἀλλ' ὅπως σχεδὸν πάντοτε συμβαίνει εἰς τοιαύτας περιστάσεις, ἡ ὀργὴ του ὑπερέβη πᾶν ὄριον καὶ ἀρπάσας ἐκ τοῦ βραχίονος αὐτὴν, ἀνέκραξεν ἐκτὸς ἑαυτοῦ:

— Δὲν ἀποσύρω τίποτε ἐξ ὧν εἶπον, κῆρυ ἀπειθῆς καὶ ἰδιότροπος!

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἡ θύρα τῆς αἰθούσης ἠνεώχθη καὶ ἐνεφανίσθη ὁ Λουδοβίκος Βωζαίν. Τὸ πλῆρες πικρίας καὶ ἀγανακτήσεως βλέμμα τοῦ ἐδήλου τὴν βαθεῖαν λύπην, ἣν ἠσθάνετο, ἐπὶ τῇ πρὸ ὀλίγου διαδραματισθεῖσα σκηνῇ, τὴν ὁποίαν πάραυτα ἐμάντευσεν. Ἀλλ' ὁ κύριος Δὲ Μιρεκούρτ, πάντοτε ἐν ὀργῇ διατελὼν, ἀνέκραξε:

— Προσπαθῶ νὰ πείσω τὴν εὐφάνταστον θυγατέρα μου ὅτι μετὰ ἕνα τὸ πολὺ μῆνα θὰ ἦνε σύζυγός σου.

— Ὡ! κύριε Δὲ Μιρεκούρτ, ὑπέλαβεν ὁ νέος θλιβερός, δὲν δύναμαι νὰ νυμφευθῶ γυναῖκα, ἥτις δὲν με ἀγαπᾷ. Ἀλλως τε, ἀφοῦ ἄπαξ ἀνεκοινώσατε εἰς αὐτὴν τοὺς σκοπούς σας, πρέπει νὰ τὴν ἀφήσητε ἐλευθερὰν νὰ σκεφθῇ.

Καὶ ἔρριψε βλέμμα συμπαθὲς ἐπὶ τῆς Ἀντωνέττης, ἥτις ἐκάθητο ἐπὶ τινος ἔδρας ὠρὰ καὶ συνεσταλμένη.

Ἡ ὀργὴ τοῦ κυρίου Δὲ Μιρεκούρτ ἤρξατο ἤδη κατευναζομένη. Ἐπὶ δέκα καὶ ἐπτὰ ὀλόκληρα ἔτη, καθ' ἃ ἡ Ἀντωνέττα διήλθεν ὑπὸ τὰς πτέρυγας τῆς πατρικῆς ἀγάπης καὶ φιλοστοργίας, οὐδέποτε εἶχεν ἀπευθύνει αὐτῇ λέξεις τόσῃ σκληράς, ὅσῃ κατ' ἐκείνην τὴν ἡμέραν· ἀγνοῶν δὲ τὰς ἀνησυχίας καὶ τοὺς φόβους, οἵτινες ἐβασάνιζον τὴν καρδίαν τοῦ τέκνου του, ἀπέδωκε πῆν αἰτίαν εἰς τὴν τραχύτητα τῶν λόγων του.

— Ἔσο βεβαία, Ἀντωνέττα, ἐξηκολούθησεν ὁ Λουδοβίκος, μαντεύσας τοὺς διαλογισμοὺς τοῦ κυρίου Δὲ Μιρεκούρτ, ὅτι ὁ πατὴρ σου, ἀντὶ ἐνὸς μηνός, θὰ σοι χορηγήσῃ προθεσμίαν ἐξ ὀλοκληρῶν.

— Εἶσαι ἀληθὴς φιλόσοφος ἐραστής, ἀνέκραξεν εἰρωνικῶς ὁ κύριος Δὲ Μιρεκούρτ, καὶ βλέπω μετὰ λύπης μου ὅτι δὲν φροντίζεις ποσῶς περὶ τῆς εὐτυχίας σου.

— Διότι θέλω νὰ ἴδω πρῶτον εὐτυχῇ τὴν Ἀντωνέττην, ἀπήντησε δηκτικῶς ὁ Λουδοβίκος. Ἀλλὰ τέλος πάντων δὲν εἶνε καλλίτερον νὰ τὴ χορηγήσῃτε ἐξ μηνῶν προθεσμίαν; Τίς οἶδε! πιθανόν, μετὰ τὴν λῆξιν αὐτῆς, νὰ πραγματοποιηθῶσιν οἱ πόθοι ἀμφοτέρων ἡμῶν.

Εὐγενὴς καὶ γενναῖα καρδιά! ἐγίνωσκε μὲν ὅτι ἡ ἐλπίς αὐτὴ ἦτο ματαία, ἀλλ' ἤθελε νὰ ἐπιτύχῃ, οὕτως εἰπεῖν, μακρὰν ἀναβολὴν τοῦ μαρτυρίου τῆς δυστυχοῦς νέας!

— Γεννηθήτω τὸ θέλημά σου! ὑπέλαβεν ὁ κύριος Δὲ Μιρεκούρτ, προσπαθὼν νὰ φανῇ ἀδιάφορος. Ἀφοῦ σὺ τὸ θέλεις, δὲν δύναμαι ἐγὼ ἀρνηθῆναι. Ἐνθυμήθητι ὅμως Ἀντωνέττα, ὅ,τι πρὸ ὀλίγου σοὶ εἶπον περὶ τῶν ξένων ἐκείνων, οἵτινες ἀποβλέπουσιν εἰς σέ. Ἄν παρακούσῃς τὰς διαταγὰς μου, δὲν θ' ἀποσύρω οὐδέποτε τοὺς λόγους μου καὶ μὴ ἐλπίσης ποτὲ νὰ λάβῃς παρ' ἐμοῦ οὔτε τὴν εὐλογίαν μου, οὔτε τὴν περιουσίαν μου. Ἦδη ἄς ἀφήσωμεν αὐτά. Ποῦ εἶνε ὁ κύριος Δ'Ωλνέ;

— Πηγαίνω νὰ τῷ ἀναγγείλω τὴν ἀφίξίν σου, θεῖέ μου, ἀπήντησεν ἡ κυρία Δ'Ωλνέ, ἥτις κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἤκουσε θόρυβον εἰς τὴν μεγάλην θύραν τῆς οἰκίας. Ἀντὶ δὲ νὰ μεταβῇ εἰς τὴν βιβλιοθήκην, ἔνθα εὕρισκετο ὁ σύζυγός της, κατέβη ταχέως τὴν κλίμακα, ὅπως ἐμποδίσῃ τὸν Στενφάιλδ τοῦ νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν αἴθουσαν.

Ἡ κυρία Δ'Ωλνέ ἔλαβεν αὐτὸν κατὰ μέρος καὶ τῷ ἀνεκοίνωσεν, ἐν ὀλίγαις λέξεσι, πᾶν ὅ,τι πρὸ ὀλίγου συνέβη, μὴ παραλείψασα νὰ τῷ εἴπῃ ὅτι ὁ κύριος Δὲ Μιρεκούρτ εἶχεν ἀμετάτρεπτον ἀπόφασιν νὰ ποκληρώσῃ τὴν θυγατέρα του, ἂν αὕτη παρήκουε τὰς διαταγὰς του. Εἰς τὴν ἀπρόοπτον ταύτην καὶ φοβερὰν εἰδήσιν τὸ πρόσωπον τοῦ Στενφάιλδ ἐγένετο καταπόρφυρον καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ του ἐξέπεμπον ἀγρίαν λάμψιν.

— Καὶ δύνασθε νὰ μ' εἴπητε, ἠρώτησε πλήρως ἀγανακτήσας, πόσον καιρὸν θὰ διαμείνῃ ἐνταῦθα ὁ τύραννος οὗτος; Διότι θέλω νὰ βλέπω συνεχῶς τὴν σύζυγόν μου.

— Σοῦτ' ὁμίλει χαμηλοφώνως. Πιστεύω ὅτι θ' ἀναχωρήσῃ αὐριον τὴν πρωτὴν καὶ μέχρις ἐκείνης τῆς στιγμῆς πρέπει νὰ γίνῃς ἀφαντος ἐκ τῆς οἰκίας. Μὴ φοβοῦ καθόλου. Πίστευσόν μοι, ἡμεῖς θὰ ὑποφέρωμεν περισσώτερον σοῦ.

Καί, ἀποχαιρετίσας τὸν Στενφάιλδ, διηυθύνθη ταχέως πρὸς τὴν βιβλιοθήκην, ἔνθα εὗρε τὸν σύζυγόν της, βεβουλισμένον, κατὰ τὸ εἰωθός, εἰς τὴν ἀνάγνωσιν. Πάραυτα διηγήθη αὐτῷ τὴν πρὸ ὀλίγου συμβῆσαν σκηνήν, ἐκφράσας μεγίστην δυσἀρέσκειαν περὶ τῆς αὐστηροῦς συμπεριφορᾶς τοῦ κυρίου Δὲ Μιρεκούρτ, καὶ τέλος παρκαλῆσεν αὐτὸν νὰ καταβάλῃ πᾶσαν προσπάθειαν ὅπως καταπέσῃ τὸν πατέρα τῆς ἀτυχοῦς Ἀντωνέττης νὰ μὴ παραλάβῃ αὐτὴν μετ' ἑαυτοῦ.

— Πίστευσόν μοι, ἀγαπητέ μου, προσέθηκεν ἡ κυρία Δ'Ωλνέ μετὰ ἐπιπλάστου μειδιάματος, ὅτι αὕτη, ἂν ἀναχωρήσῃ μετὰ τοῦ πατρός της, μεγάλως θὰ δυσἀρεστηθῇ καὶ θ' ἀποθάνῃ. Ζήτησον λοιπὸν παρ' αὐτοῦ τὴν χάριν τοῦ νὰ μείνῃ ἐπὶ τινα καιρὸν εἰσέτι παρ' ἡμῖν. Ἄν ἐπιμείνῃ, ὁ κύριος Δὲ Μιρεκούρτ δὲν θὰ τολμήσῃ ν' ἀρνηθῇ.

— Θὰ πράξω ὅ,τι δύναμαι, Λουκίλλη, διότι πραγματικῶς ἀγαπᾷ αὐτὴν τὴν νέαν, μολονότι ἐνίοτε σκέπτομαι ὅτι θὰ ἦτο ὠφελιμώτερον δι' αὐτὴν ἂν ἔξῃ μετὰ τοῦ πατρός της, ἢ νὰ μείνῃ ἐνταῦθα, περιστοιχιζομένη ὑπὸ τῶν κυψῶν ἐκείνων ἀξιο-

ματικῶν, τῶν ὁποίων τὴν συναναστροφὴν ἀμφότεροι ἐπιδιώκετε μετὰ τοσαύτης ζωηρότητος καὶ ἐνδιαφέροντος.

I'

Ὄντως, ὁ κύριος Δ'Ωλνέ ἐτήρησε τὸν λόγον τοῦ καὶ τὴν ἐπαύριον ὁ κύριος Δὲ Μιρεκούρτ ἀνεχώρησε μόνος ἐκ Μοντρεάλης, μὲ τὴν ὑπόσχεσιν ὅτι, μετὰ δέκα πέντε ἀκριβῶς ἡμέρας, ἡ θυγάτηρ τοῦ θὰ ἔρχετο εἰς Βαλμόν.

Ἀκριβῶς τὴν αὐτὴν ἐκείνην ἡμέραν ἡ Ἀντωνέττα ἐκάθητο ἐν τῇ αἰθούσῃ ἀναγινώσκουσα εἰς ἐπὶ ἡκούῃ τῆς κυρίας Δ'Ωλνέ, ὅτε, εἰσελθὼν ἀπαρτῆρτος ὁ ταγματάρχης Στενφάιλδ, διηυθύνθη ἀκροποδῆτι πρὸς τὴν Ἀντωνέττην καὶ ἐνηγκαλίσθη αὐτὴν θερμῶς. Ἐκπλαγεῖσα ἐπὶ τῇ ἀπροόπτῳ ταύτῃ καὶ ἀσυνήθει συμπεριφορᾷ τοῦ ταγματάρχου, ἡ νέα ἠγέρθη πάραυτα καὶ ἀπεσπασθὴ βιαίως ἐκ τῆς ἀγκάλης τοῦ.

— Τί ἔχετε σήμερον, Ἀνδρέα; τῷ εἶπεν ὀργίλως.

— Πῶς! δὲν ἔχω δικαίωμα ν' ἀσπασθῶ τὴν θελκτικὴν σύζυγόν μου; ὑπέλαβε μειδιῶν. Περὶ ἑργὸς ἐρώτησις, Ἀντωνέττα!

— Ἀκουσον, ἐπανελάβην ἡ Ἀντωνέττα μετὰ πικρίας ἅμα καὶ σταθερότητος. Σοὶ ἐπαναλαμβάνω ὅ,τι καὶ ἄλλοτε σοὶ εἶπον· ἐφ' ὅσον ὁ γάμος μας δὲν ἀναγνωρίζεται ἐπισήμως, δὲν θὰ ἦμαι διὰ σὲ εἰ μὴ ἡ δεσποινὶς Ἀντωνέττα Δὲ Μιρεκούρτ.

— Εἶσαι πολὺ ἄδικος καὶ αὐστηρά, Ἀντωνέττη, ὑπέλαβεν ὁ ταγματάρχης ζωηρῶς.

— Ὅχι, κύριε ταγματάρχα, εἶπεν ἡ κυρία Δ'Ωλνέ, προχωροῦσα πρὸς αὐτόν. Ἡ Ἀντωνέττα ἔχει δίκαιον. Σκέφθητε ὅτι αὕτη εἶνε ὑπὸ τὴν προστασίαν μου καὶ μὴ με ἀναγκάσετε νὰ μετανοήσω δι' ὅ,τι ἔπραξα ὑπὲρ ὑμῶν. Ναί· ἐφ' ὅσον ὁ γάμος σας δὲν ἀναγνωρίζεται ἐπισήμως, δὲν θὰ ἐπιτρέψω ποτὲ νὰ κηλιδωθῇ τὸ ὄνομα τῆς ἐξαδέλφης μου. Θὰ ἐπιθυμήσω μᾶλλον νὰ σας κλείσω τὴν θύραν τῆς οἰκίας μου κατὰ πρόσωπον ἢ νὰ ἴδω ποτὲ τοιοῦτόν τι.

— Διὰ τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ! ἀνέκραξεν ὁ ταγματάρχης μετ' ὀργῆς, σεῖς μὲ κάμνετε νὰ χάσω τὸ λογικόν μου! Ἀλλὰ δὲν θέλω, δὲν δύναμαι νὰ ὑποφέρω τοιαύτην ἀφόρητον τυραννίαν. Λοιπόν, Ἀντωνέττα, ἦτο ψευδὴς ὁ ὅρκος, τὸν ὁποῖον ὤμοσες πρὸ δύο ἡμερῶν ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ;

— Ἀ! ὄχι, μυριάκις ὄχι, Ἀνδρέα! ὑπέλαβεν ἡ νέα συγκεκινημένη μέχρι δακρύων. Ἀπεναντίας διὰ τοῦ ὅρκου ἐκείνου ἐπεσφράγισα τὸν ἔρωτά μας· ἀλλὰ μέχρις οὐ ἐκπληρωθῶσιν οἱ ὅροι, οὐς σοὶ ἐπρότεινα καὶ τοὺς ὁποίους καὶ σὺ ἀπέδέχθης πρὸ τοῦ γάμου μας, δὲν δύναμαι νὰ θεωρήσω τὴν ἔνωσίν μας ὡς τελείως κεκυρωμένην.

— Καὶ πότε ἄρά γε θὰ γίνῃ ἡ ἐπικύρωσις αὕτη; ἠρώτησε μετὰ ψυχραιμίας ὁ ταγματάρχης.

— Ὅταν σὺ θελήσῃς. Καὶ ἴσως, ἴσως

θὰ ἐπραττον καλλίτερον ἂν ὠμολόγουν τὰ πάντα εἰς τὸν πατέρα μου.

Εἰς τοὺς λόγους τῆς τούτου ὁ ταγματάρχης ἐφρικίασεν.

— Σπεῦδε βραδέως, ἐξαδέλφη μου, ἀνέκραξεν ἡ κυρία Δ'Ωλνέ. Μετὰ τὴν χθεσινὴν σκηνὴν, σκέφθητι πόσον θὰ ἐδεινούντο τὰ πράγματα διὰ τοιαύτης ἐξομολογήσεως. Φρονῶ ὅτι πρέπει νὰ προλειάνωμεν ἀρκούντως τὴν ὁδόν, διὰ τῆς ὁποίας θὰ φθάσωμεν εἰς τὸν σκοπὸν μας, ὅστις δέον νὰ ᾖ ἡ ὅσον ἐνεστί κατεύνασις τῆς ὀργῆς τοῦ πατρός σου, ὅπως δυνηθῇ ν' ἀποδεχθῇ ἡπιώτερον τὴν ἔνωσίν σας. Δὲν ἔχω δίκαιον, Ἀνδρέα;

Ὁ ταγματάρχης, ὅστις, εἰρήσθω ἐν παρόδῳ, ἐγίνωσκε τὴν σύζυγόν τοῦ πολυφρονον, ἠσθάνθη πάραυτα τὴν ὀρθότητα τῶν λόγων τούτων καὶ ἀπήντησε καταφατικῶς.

— Λοιπὸν ὑποσχεθήτι μου, Ἀνδρέα, ὅτι θὰ θεωρῇς εἰς τὸ ἐξῆς τὴν Ἀντωνέττην ὡς μνηστῆν σου μέχρι τῆς στιγμῆς, καθ' ἣν θὰ σοὶ ἐπιτραπῇ νὰ ὀνομάσῃς αὐτὴν σύζυγον.

Ὁ Στενφάιλδ δὲν ἀπήντησεν, ἀλλ' ἠγέρθη ἀποτόμως καὶ διηυθύνθη πρὸς τὴν Ἀντωνέττην.

— Ἀλλὰ πᾶν ὅ,τι ζητεῖτε ἀπὸ ἐμέ, τῇ εἶπεν, εἶνε σκληρὰ δοκιμασία. Οὐχ ἤττον, ἀφοῦ τὸ θέλετε, θὰ ὑποκύψω. Ἀλλὰ πρέπει καὶ σεῖς νὰ μοὶ ὑποσχεθῆτε ἡ μᾶλλον νὰ μοὶ ὀρκισθῆτε ὅτι οὐδέποτε θὰ γνωστοποιήσῃτε τὸν γάμον μας, χωρὶς νὰ σας δώσω ἐγὼ τὴν ἄδειαν.

— Βεβαίως, ἀπήντησεν ἡ κυρία Δ'Ωλνέ ἀπερισκέπτως, δὲν βλέπω τι τὸ κωλύον. Τὸ κατ' ἐμέ, σοὶ το ὑπόσχομαι μετ' ὀρκου. Ἀλλὰ συγχωρήσατέ μοι πρὸς στιγμήν. Μὲ φωνάζει ἡ Ἰωάννα.

— Ἦδη, Ἀντωνέττα, εἶπεν ὁ ταγματάρχης, μόλις ἐξῆλθεν ἡ κυρία Δ'Ωλνέ, συγκατατίθεμαι νὰ παραιτηθῶ προσκαίρως τῶν δικαιωμάτων μου ὡς συζύγου καὶ νὰ σε θεωρῶ ὡς φίλην ἢ μᾶλλον ὡς ξένην, ἐνῷ πραγματικῶς εἶσαι σύζυγός μου· ἀλλὰ καὶ σὺ ὑποχρεοῦσαι νὰ μὴ καταστήσῃς ποτὲ γνωστὸν τὸν γάμον μας, οὐδὲ νὰ ἐπιτρέψῃς τοῦτο εἰς τὴν κυρίαν Δ'Ωλνέ, ἀνευ προηγούμενης ἀδείας μου.

— ὦ! Ἀνδρέα, Ἀνδρέα! ὑπέλαβεν ἰκετευτικῶς ἡ νέα, διὰ τί με περιβάλλεις διὰ νέων μυστηρίων;

— Σοὶ ὁμιλῶ πρὸς τὸ συμφέρον μας, ἀγαπητή μου. Τὸ μυστήριον αὐτὸ δὲν θὰ διαρκῆσθαι πολὺ. Θέλω μόνον νὰ μοὶ ὀρκισθῇς.

— Σοὶ το ὀρκίζομαι.

— Ἐπὶ τοῦ ἐμβλήματος ἐκείνου, τὸ ὁποῖον θεωρεῖς ἱερόν;

Καὶ συγχρόνως ἔφερεν εἰς τὰ χεῖλη τῆς μικρὸν ἐσταυρωμένον, τὸν ὁποῖον ἡ Ἀντωνέττα ἔφερε πάντοτε εἰς τὸν λαιμόν της.

Ἡ νέα ἠσπάσθη αὐτόν καὶ ἐπανελάβε:

— Σοὶ το ὀρκίζομαι.

Εἶτα δὲ προσέθηκε μετ' εὐλαβείας:

— Ὁ σταυρὸς οὗτος εἶνε δῶρον τῆς μητρός μου, ἣτις μοὶ ἀνῆρτησεν αὐτόν εἰς τὸν λαιμόν μου, ὅτε, φεῖ! παρέδιδε τὸ πνεῦμα!...

— Ἐχω πεποιθήσιν ὅτι θὰ τηρήσῃς τὸν ὅρκον σου, ἐπανελάβεν ὁ ταγματάρχης, καθήσας πλησίον τραπέζης τινὸς καὶ ἀνοίξας μηχανικῶς βιβλίον τι, ὅπερ κατὰ τύχην εὐρίσκετο ἐπ' αὐτῆς.

Ἐπεται συνέχεια.

T***

Η ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΟΝΣΟΡΩ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ

Συνέχεια· ἴδε προηγούμενον φύλλον.

Ὁ πρίγκηψ, προσβληθεὶς ἐκ τῶν λακωνικῶν ἐκείνων ἀπαντήσεων, περιῆλθε δις ἢ τρίς τὸν θαλάμον, περιεργαζόμενος, ἐν τῷ σκότει, τὰ ἐκεῖ ὑπάρχοντα ἔργα γλυπτικῆς.

— Ἐχεις καλὴν κατοικίαν, Βουσύ, ὡς τοῦλάχιστον μοὶ φαίνεται, εἶπεν.

Ὁ Βουσύ δὲν ἀπεκρίθη.

— Κύριοι, εἶπεν ὁ δούξ πρὸς τοὺς εὐπατρίδας τοῦ, μέναιτε εἰς τὸ παραπλευρῶς κείμενον δωμάτιον· πρέπει νὰ πιστεύσωμεν, ὅτι ὁ ἀτυχὴς μου Βουσύ εἶναι πραγματικῶς βαρῶς ἀσθενής. Διὰ τί δὲν εἰδοποιήθῃ ὁ Μιρὼν; Ὁ ἰατρὸς ἐνὸς βασιλέως δὲν εἶναι ὑπερβολικῶς καλὸς δι' ἓνα Βουσύ.

Εἰς θεράπων τοῦ Βουσύ ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν ὁ δούξ παρετήρησεν ἐκεῖνο τὸ κίνημα.

— Λοιπόν, Βουσύ, ἔχεις λύπας; ἠρώτησεν ὁ πρίγκηψ σχεδὸν μετὰ σεβασμοῦ.

— Τὸ ἄγνοῶ, ἀπεκρίθη ὁ κόμης.

Ὁ δούξ ἐπλησίασεν ὥς τις τῶν ἀποπεμπομένων ἐραστῶν, οἵτινες τόσφ μᾶλλον καθίστανται περιποιητικοὶ καὶ ἐνδοτικοὶ, ὅσφ μείζονα ἀποστροφήν ἐμπνέουσιν.

— Ἐμπρός! ὁμίλησόν μοι, Βουσύ! εἶπε.

— Καὶ τί νὰ σας εἶπω, ἐξοχώτατε;

— Εἶσαι δυσηρεστημένος κατ' ἐμοῦ; προσέθετο ὁ δούξ χαμηλοφώνως.

— Ἐγὼ δυσηρεστημένος! διὰ τί; Ἀλλως, οὐδεὶς δυσαιρεστεῖται κατὰ τῶν πριγκήπων. Εἰς τί θὰ ἐχρησίμευεν;

Ὁ δούξ δὲν ἀπήντησε.

— Πλὴν, ἐξηκολούθησεν ὁ Βουσύ, χάνομεν τὸν καιρὸν μας εἰς προοίμια. Ἄς ἔλθωμεν εἰς τὸ κύριον θέμα, ἐξοχώτατε.

Ὁ δούξ ἠτένισε τὸν Βουσύ.

— Ἐχετε ἀνάγκην ἐμοῦ, δὲν ἔχει οὕτως; εἶπεν ὁ τελευταῖος μετ' ἀπιστεύτου δριμύτητος.

— Ἀ! κύριε δὲ Βουσύ!

— Ἀ! ἀναμφιβόλως, ἔχετε ἀνάγκην ἐμοῦ· τὸ ἐπαναλαμβάνω νομίζετε, ὅτι σκέπτομαι, ὅτι ἤλθετε νὰ με ἴδῃτε λόγφ φιλίας; Ὅχι, βεβαίως, διότι οὐδένα ἀγαπᾶτε.

— ὦ! Βουσύ! σύ μοι λέγεις ταῦτα;

— Ἐμπρός, ἄς τελειώσωμεν, λαλήσατε, ἐξοχώτατε· τίνας ἔχετε ἀνάγκην; Ὅταν ἀνήκῃ τις εἰς πρίγκηπα, οὗτος δ' ὑποκρίνεται μέχρι τοῦ σημείου νὰ καλῇ αὐτὸν φίλον του, ὀφείλει νὰ τον εὐχαριστῇ διὰ τὴν ὑπόκρισιν καὶ νὰ τῷ θυσιάσῃ τὰ πάντα καὶ αὐτὴν τὴν ζωὴν. Λαλήσατε.